

Лѣто
силуетъ
отъ
Цециле Лео

— Като на царска дъщеря, всичко ми е позволено, — отвръщала царкинята и се надсмивала надъ бащината си загриженост.

Но царьтъ не губѣлъ вѣра, че тя единъ день ще послуша съветитѣ му. Отъ срамъ за дѣлата ѝ, се затворилъ въ двореца си и много рѣдко го напущаль. Топѣлъ се отъ скръбъ царьтъ, но бащинското му чувство не позволявало по-строга да я накаже.

— Царьо честити! — доложилъ му веднѣжъ най-стариятъ съветникъ, — твоята дъщеря напуща нощемъ двореца и се весели съ млади хора.

Това било вече истинско петно върху името на мѣдрия царь. Не можаль да понесе тежката обида. Разсърдилъ се и решилъ за последенъ пѣтъ да посъветва дъщеря си.

Повикалъ я и казалъ:

— Дъще моя! Вразуми се! Мѣмралъ съмъ те много пѣти, но и сега ти казвамъ: трѣгни въ правия пѣтъ! Опомни се, не съсипвай стария си баща.

— Азъ съмъ пълнолѣтна и мога да върша каквото поискамъ! — отвърнала тя.

Тия думи така силно възмутили бащата, че той веднага повикалъ стражата:

— Нека Стара-планина я вразуми! Затворете я въ пещерата!

Войниците повели царкинята.

— Пазете я строго! — добавилъ троснато царьтъ, — и никога, — запомнете добре — никога не я напущайте да излиза отъ тамъ!

Царьтъ билъ милостивъ и наредилъ да оставятъ въ пещерата купове злато и единъ станъ за рѣзане на пари. Отначало царкинята не поглеждала нито стана, нито златото. Но по едно време я налегнала досада. Седнала на стана и почнала да рѣже жълтици. Натрупала цѣли грамади.

Минали години, вѣкове.

Какво е станало съ царската дъщеря и съ нейния баща — никой не можаль да узнае. Разправяло се отъ уста на уста за тая пещера, пълна съ жълтици, ала никой не знаелъ, кѣде е. Лутали се много хора да я дирятъ, но напраздно. Веднѣжъ единъ беденъ момъкъ успѣлъ да открие пещерата. Влѣзълъ и се много зарадвалъ, като видѣлъ натрупаното злато. Нахвърлилъ се върху жълтицитѣ и почналъ да пълни джобоветѣ си. Натѣпкалъ и въ пазвата си. Взелъ толкова, колкото можель да носи, и трѣгналъ да си върви. Но какво да види: дупката, презъ която влѣзълъ, се запушила отъ само себе си. Ами сега? Луталъ се насамъ-натамъ уплашениятъ момъкъ, но не нѣмѣрилъ изходъ отъ никѣде.

— Тука ще се мре! — рекълъ си той и се отпусналъ безпомощно на земята. Дошло му на умъ, че жълтицитѣ може да сж омагьосани и шепа по шепа ги изсипаль на земята.

— Не ща богатство! — рекълъ си той. — Само по-скоро свѣтло небе да видя!

Олекнало му. Опиталь се да излѣзе,